

УДК 793.31(477)

ОБРАЗ УКРАЇНСЬКОГО ТАНЦЮ У МАС-МЕДІЙНОМУ ПРОСТОРІ УКРАЇНИ ДОБИ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Бойко Ольга Степанівна – кандидат мистецтвознавства, доцент,
доцент кафедри хореографічного мистецтва, Київський
національний університет культури і мистецтв, м. Київ,
<http://orcid.org/0000-0001-9347-3832>
DOI.org/10.35619/ucpmk.v34i34.345
boykoolgast@ukr.net

Виявлено основні зміни способів репрезентації образу українського танцю у мас-медійному просторі України новітньої доби. Зазначено, що у перше десятиліття спостерігалась стійка тенденція до зникнення тематичних програм, присвячених українському танцю, трансляцій концертів колективів народного танцю, активне проникнення сучасного танцю на екрани. Від початку 2000-х рр. робляться регулярні спроби відродити інтерес до українського танцю за допомогою телевізійних шоу, але це часто призводить до спотворення його художньо-естетичних основ. Елементи українського народного танцю у практиці гумористичних шоу перетворюються на кітч, що формує неадекватне уявлення про танець та національну культуру українців. В останнє десятиліття відбувається експансія специфічних форм медіа в мережі Інтернет, що потребує потужних заходів, спрямованих на популяризацію українського танцю через ютуб канали, блоги та ін.

Ключові слова: український народний танець, мас-медіа, хореографія, національна культура.

Постановка проблеми. Медіа потужно впливають на масову свідомість, формуючи певні образи тих чи інших культурних феноменів. Однією з актуальних проблем усього сучасного періоду України є репрезентація образу українського народного танцю, адже він є невід'ємним складником традиційної та модерної культури, потужним чинником національної самоідентифікації. Дослідження динаміки змін у репрезентації українського народного танцю в мас-медіа України важливе в аспекті відтворення цілісної панорами розвитку хореографічної культури.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблема місця та ролі хореографічного мистецтва в медіа-просторі України в останні роки активно розробляється вітчизняними науковцями, зокрема бальній хореографії в медіа присвячено публікацію Т.Павлюк [10], телевізійним проектам танцювальної тематики – статті Д.Базели [1], О.Бойко [3], С.Дункевич [7], Ю.Сахневич [13] та ін. Однак спеціального дослідження щодо змін способів репрезентації українського танцю у мас-медійному просторі України проведено не було.

Метою статті – виявити основні зміни способів репрезентації образу українського танцю у мас-медійному просторі України доби Незалежності.

Виклад основного матеріалу дослідження. Пишучи про український народний танець, дослідники не втомлюються повторювати, що він є унікальним надбанням духовної культури нації та засобом її самоідентифікації, відображає характер народу і властиві йому риси – життєрадісність, м'який гумор, ліризм тощо. Все це справедливо, хоча стереотипні формулювання типу «волелюбний характер», «відображення героїки боротьби й величі перемог та радості творчої праці», які перейшли в сучасні тексти з радянського мистецтвознавства вкупі зі штампом «іскрометний танець», давно набили оскомину. На жаль, не таким постає український народний танець у сучасному мас-медійному просторі, зокрема, в різномірних мюзиклах, телешоу, кітчах.

Під час зламу стереотипів радянської культури необ'єктивної, часом деструктивної критики зазнало й народне хореографічне мистецтво, однобічно інтерпретоване окремими дослідниками в контексті народницької традиції XIX – поч. XX ст., продовження котрої, зокрема, О.Різник вбачає у хореографічному мистецтві «соціалістичного реалізму». Оцінюючи діяльність «схожих один на одного, наче краплини води самодіяльних ансамблів танцю або «пісні й танцю», а також «мережі зразково-показових» професійних хореографічних колективів, що мали не просто демонструвати розквіт національних культур в СРСР, а й вказувати власним громадянам, що і як мусить танцювати «радянська людина»» [12, 647], культуролог жодним словом не згадує про художні здобутки хореографічних колективів. На його думку, вони були лише «потужними підсилювачами» шароварно-вишиванкового стереотипу українця.

Обстоюючи ідею творення модерної нації, окремі дослідники вважають; що показ на телеекрані розмаїтих фольклорних дійств, супроводжуваних автентичними танцями, концертів знаних хореографічних колективів (такі телепроекти були характерним явищем 1990-х років) наворачало українців у патріархальну минувшину. Народні танці трактуються культурологами постмодерністського

спрямування як зужитий інструмент українізації за зразками класичної літератури XIX – поч. XX ст., як повернення до «шароварщини», котрої слід позбавлятися. Однак, на думку Л. Новикової, «маси не захотіли ідентифікувати себе із запропонованим образом України й українців» [9, 677].

Критика фольклорних дійств у мас-медійному просторі сприяла тому, що вже на початку 2000-х років народний танець зник з екранів українського телебачення, поступившись місцем продуктам масової культури. Це явище стривожило хореографічну спільноту. Апелюючи до телепродюсерів, Ю. Гуреїв зазначає: «Хотілося б, щоб вони не лякались звинувачень у “шароварщині” (дуже часто цим терміном користуються зле й навмисно, щоб принизити і знищити нашу культуру) і організували б серію освітніх передач для дітей (і не тільки!)... і показували б (за ним дуже скучили!) передачі (хоча б із фондових матеріалів) з виступами кращих професійних колективів, а також ансамблів пісню і танцю і народних хорів, де є танцювальна група. Це було б справжнім внеском у продовження справи, заради якої прожив яскраве і світле життя П. Вірський» [5, 96]. Зникнення українського народного танцю з телеекрану з тривогою констатує Д. Демків: «Українське телебачення надає перевагу сучасним танцям, естрадно-спортивним, бальним, а народна хореографія відсутня. Якщо раніше ми мали можливість по телебаченню... вчитись у славних ансамблів П. Вірського, хору Г. Верьовки, то тепер таких передач немає» [6, 43].

Ситуація засилля телевізійних екранів сучасною хореографією глибоко обурювала М. Вантуха, художнього керівника Національного ансамблю танцю України ім. П. Вірського: «Мене вже нудить від того, так званого сучасного танцю, який заповнив усі телеекрани, тому що те, що ми бачимо, це не танці, це шоу-бізнес, далекий від мистецтва і танців» [4, 94]. Схвалюючи загалом зацікавленість сучасної молоді танцями, М. Вантух відзначає однобічність та водночас вказує на вузькість цієї зацікавленості, що формується телеекраном: «Сьогодні можна багато дізнатися про сучасні танці і дивитися їх, не виходячи з дому, у численних телевізійних проєктах: «Танцюють всі!», «Танці з зірками», «Великі танці», «Майданс», «Брудні танці». Є навіть танцювально-соціальний проєкт “Вільна людина – вільна краї”» [4, 93]. М. Вантух ставить під сумнів естетичну цінність пропонованих глядачеві хореографічних телепроєктів: «У балеті, на естраді, в телевізійних програмах можна зробити будь-яку постановку, але насамперед слід думати про її морально-естетичну складову, пам'ятати про великий вплив мистецтва на людей, а не розбещувати молодь низькопробним видовищем, називаючи його сучасним танцем» [4, 94]. Наведені висловлення ілюструють ситуацію початку 2000-х рр., але зазначені проблеми не втратили своєї актуальності і в 2010-х рр.

У контексті проблеми презентації української народної хореографії в телевізійних програмах слід уточнити: танень як явище національної культури зник, поступившись місцем пародійному образу українського народного танцю в сатиричних програмах, кітчах тощо. Спостерігаючи на телеекрані окремі кітчі з використанням елементів танцювальних рухів і національного одягу, часом важко встановити ту слизьку межу, за якою іронія чи сатира перетворюється на злісну наругу над національною культурою, коли українця презентують в образі недоумкуватого «малороса» чи «шароварно-вишиванкового хохла», котрий бездумно веселиться у «горілчано-гопачній» Україні. На жаль, дослідники, що мають неадекватне уявлення про історію українського танцю, його роль і значення в національній культурі, схильні сприймати, трактувати знущальні карикатури на танець як прояви постмодерної іронії. Цю негативну тенденцію аналізували в одній із статей [2], зокрема, вказуючи на те, що автори й виконавці злісних пародій не стільки на «шароварщину», скільки на український танець взагалі, свідомо, чи несвідомо продовжують сумнівну традицію, сформовану в Російській імперії та підживлювану ворогами України сьогодні в якості одного з інструментів «гібридної війни».

Лексичний «арсенал» пародійних танців атрибуємо як «хореографічний суржик» [2]. Використання такого суржика, як і мовного, може бути виправдане з огляду на художню мету – осміяння певних рудиментів побутової культури. Однак, якщо в розважальних телешоу бачимо український народний танець лише в карикатурному, спотвореному образі, то, враховуючи факт відсутності в телефірі програм, котрі презентують високі художні здобутки національного хореографічного мистецтва, це змушує говорити про небезпечну тенденцію. Якщо брати до уваги популярність численних шоу-проєктів – «Квартал 95» на каналі 1+1, «Дизель-шоу» на ICTV, надії на радикальні зрушення в мас-медійному просторі уявляються досить примарними. Принаймні, поки що слід констатувати, що лексика українського народного танцю частково стала сьогодні матеріалом для створення шоу-продукту кітчевого характеру.

«Експансія кітч» – прикметна ознака наших днів, – відзначає культуролог О. Курочкін, осмислюючи феномен кітч та причини цього поширення в Україні. – Є підстави бачити в цьому явищі не лише антипод мистецтва, тривіальність, несмак, а й важливий механізм життєдіяльності модерного суспільства споживання і масової культури» [8, 258]. Сприятливим ґрунтом для «буяння кітч» О. Курочкін вважає, насамперед, кризовий стан сучасної української економіки, політики й культури. Проблематика кітч, яка сьогодні активно обговорюється не лише у вітчизняній, а й світовій філософії,

культурології та мистецтвознавстві, ще недостатньо вивчена в українській хореології. Вивчення цієї проблематики в аспекті танцювального мистецтва сприятиме глибшому осмисленню суперечливих тенденцій розвитку сучасної хореографії, визначенню реальних засобів протидії руйнівним процесам у нашому культурному сьогоденні.

Трансформаційні процеси в медіа-індустрії 2010-х рр. пов'язані з поширення мережі Інтернет, збільшенням кількості користувачів соціальних мереж (Facebook, Instagram та ін.), потужним розвитком платформи YouTube та ін. В останні роки втрачається популярність телебачення, різноманітні ю-туб канали, блоги та ін. перебирають на себе увагу численною аудиторії. У ситуації зміни пріоритетних уподобань сучасного суспільства щодо джерел отримання інформації важливо популяризувати український танець через нові засоби комунікації, проводити потужну експансію в мережу Інтернет. І в цій справі діяльність поодиноких поціновувачів українського танцю не може призвести до бажаних наслідків формування позитивного іміджу української культури та сталого інтересу до української танцювальної культури. Особливо це важливо сьогодні, адже періодично виникають загрози втрати незалежності української державності. Приєднуємося до А. Підлипської, яка наполягає, що народний танець – один із потужних засобів впливу на формування національної та етнічної самосвідомості громадян України, адже він «є одним із тих артефактів, що пов'язує сучасника з багатовіковою історією народу та країни. Навіть у своїх похідних варіантах (народно-сценічний, фольк-модерн тощо), в яких... збережено етнокоди, народна хореографія активно впливає на формування національно свідомого громадянина України» [11, 156].

Потрібні різновекторні дії як з боку державних органів (українська культурна політика), так і з боку вітчизняної хореографічної спільноти, та всіх, кому не байдужа доля українського народного танцю та національної культури в цілому. Адже тут не можна обійтися лише поширенням фрагментів концертних виступів професійних та аматорських колективів народного танцю, а необхідно розробити систему потужних заходів, спрямованих на популяризацію українського танцю через ютуб канали, блоги та ін.

Висновки. Досить умовно можна виявити основні зміни способів репрезентації образу українського танцю у мас-медійному просторі України доби Незалежності. У перше десятиліття спостерігалась стійка тенденція до зникнення тематичних програм, присвячених різним аспектам українського народного танцю, та трансляцій концертів колективів народного танцю, активне проникнення сучасного танцю на екрани. Від початку 2000-х рр. робляться регулярні спроби відродити інтерес до українського танцю за допомогою телевізійних шоу, але це часто призводить до спотворення його художньо-естетичних основ, одночасно елементи українського народного танцю у практиці гумористичних шоу перетворюються на кітч, що формує неадекватне уявлення не лише про танець, а й про національну культуру українців. В останнє десятиліття відбувається експансія специфічних форм медіа в мережі Інтернет, що потребує потужних заходів, спрямованих на популяризацію українського танцю через ютуб канали, блоги та ін.

Список використаної літератури

1. **Базела Д. Д.** Танцювальні шоу кінця XX – початку XXI століття. *Культура і мистецтво у сучасному світі*. 2015. Вип. 16. С. 84–89.
2. **Бойко О. С.** Український народний танець у комедійних телешоу : іронічна інтерпретація чи вульгаризація? *Українська культура: минуле, сучасне, шляхи розвитку. Мистецтвознавство*. 2017. Вип. 24. С. 291–296.
3. **Бойко О.** Телевізійні танцювальні шоу в Україні: історія і сучасність. *Вісник КНУКіМ. Серія: Мистецтвознавство*. 2017. № 36. С. 66–76.
4. **Бурковський О.** Завжди в дорозі : документальна повість про М. Вантуха. Київ : Преса Плюс, 2013. 188 с.
5. **Гурейв Ю. І.** Виховання національної свідомості засобами хореографії в дитячому самодіяльному колективі. *Стан народної хореографії в Україні та перспективи її розвитку : матеріали наук.-практ. конф.* (28 лют., 2002 р., м. Київ). Київ : Стило, 2002. С. 91–96.
6. **Демків Д. П.** Проблеми та розвиток української народної хореографії. *Стан народної хореографії в Україні та перспективи її розвитку : матеріали наук.-практ. конф.* (28 лют., 2002 р., м. Київ). Київ : Стило, 2002. С. 42–43.
7. **Дункевич С. Г.** Танцевальное телевизионное шоу как элемент визуальной культуры (на примере проекта «Танцы со звездами»). *Ученые зап. Таврического нац. ун-та им. В. И. Вернадского. Серия : Философия. Культурология. Политология. Социология*. 2014. Т. 27 (66). № 1. С. 69–74.
8. **Курочкін О. В.** Святково-обрядова культура: вибрані праці. Київ : Вид-во Ліра-К, 2019. 298 с.
9. Новикова Л., Тримбач С. Телебачення. *Нариси української популярної культури*. За ред. О. Гриценка. Київ : УЦКД, 1998. С. 667–685.
10. **Павлюк Т.** Бальна хореографія в сучасному медійному просторі. *Культура і сучасність*. 2018. № 2. С. 101–105.
11. **Підлипська А. М.** Народно-сценічний танець як засіб впливу на національну свідомість та самосвідомість. *Вісник Львів. ун-ту. Серія мистецтвознавство*. 2015. № 17. С. 145–152.
12. **Різняк О.** Танець. *Нариси української популярної культури*. Київ : УЦКД, 1998. С. 645–654.
13. **Сахневич Ю. Ю.** Роль танцювальних телевізійних проєктів у хореографічній культурі України. *Тенденції і перспективи розвитку світового хореографічного і музичного мистецтва : матеріали III Всеукр. наук.-практ. конф., 18–19 листоп. 2013 р., Полтава*. Полтава : ПНПУ ім. В. Г. Короленка, 2014. С. 85–87.

References

1. **Bazela D. D.** Tantsiuvalni shou kintsia XX – pochatku XXI stolittia. *Kultura i mystetstvo u suchasnomu sviti*. 2015. Vyp. 16. S. 84–89.
2. **Boiko O. S.** Ukrainskyi narodnyi tanets u komediinykh teleshou : ironichna interpretatsiia chy vulharyzatsiia? *Ukrainska kultura: mynule, suchasne, shliakhy rozvytku. Mystetstvoznavstvo*. 2017. Vyp. 24. S. 291–296.
3. **Boiko O.** Televiziini tantsiuvalni shou v Ukraini: istoriia i suchasnist. *Visnyk KNUKiM. Seriia: Mystetstvoznavstvo*. 2017. № 36. S. 66–76.
4. **Burkovskiy O.** Zavzhdy v dorozi : dokumentalna povist pro M. Vantukha. Kyiv : Presa Plius, 2013. 188 s.
5. **Hureiv Yu. I.** Vykhovannia natsionalnoi svidomosti zasobamy khoreohrafiï v dytiachomu samodiialnomu kolektyvi. *Stan narodnoi khoreohrafiï v Ukraini ta perspektvy yï rozvytku : materialy naukovo-praktychnoi konferentsii (28 liutoho 2002 r., m. Kyiv)*. Kyiv : Stylos, 2002. S. 91–96.
6. **Demkiv D. P.** Problemy ta rozvytok ukrainskoi narodnoi khoreohrafiï. *Stan narodnoi khoreohrafiï v Ukraini ta perspektvy yï rozvytku : materialy naukovo-praktychnoi konferentsii (28 liutoho 2002 r., m. Kyiv)*. Kyiv : Stylos, 2002. S. 42–43.
7. **Dunkevych S. H.** Tantsevalnoe televizyonnoe shou kak element vyzualnoi kultury (na prymere proekta «Tantsy so zvezdamy»). *Uchenye zapysky Tavrycheskoho natsionalnogo unyversyteta imeny V. Y. Vernadskoho. Seryia : Fylosofiia. Kulturolohiia. Polytolohiia. Sotsyolohiia*. 2014. T. 27 (66). № 1. S. 69–74.
8. **Kurochkin O. V.** Sviatkovy-obriadova kultura: vybrani pratsi. Kyiv : Vydavnytstvo Lira-K. 298 s.
9. Novykova L., Trymbach S. Telebachennia. *Narysy ukrainskoi populiarnoi kultury. Za red. O. Hrytsenka*. Kyiv : UTsKD, 1998. S. 667–685.
10. **Pavliuk T.** Balna khoreohrafiia v suchasnomu mediinomu prostori. *Kultura i suchasnist*. 2018. № 2. S. 101–105.
11. **Pidlypska A. M.** Narodno-stsenichni tanets yak zasib vplyvu na natsionalnu svidomist ta samosvidomist. *Visnyk Lvivskoho universytetu. Seriia mystetstvoznavstvo*. 2015. № 17. S. 145–152.
12. **Riznyk O.** Tanets. *Narysy ukrainskoi populiarnoi kultury*. Kyiv : UTsKD, 1998. S. 645–654.
13. **Sakhnevych Yu. Yu.** Rol tantsiuvalnykh televiziynykh proektiv u khoreohrafichnii kulturi Ukrainy. *Tendentsii i perspektvy rozvytku svitovoho khoreohrafichnogo i muzychnoho mystetstva : materialy III Vseukr. nauk.-prakt. konf., 18–19 lystop. 2013 r., Poltava*. Poltava : PNPU imeni V. H. Korolenka, 2014. S. 85–87.

ОБРАЗ УКРАИНСКОГО ТАНЦА В МАСС-МЕДИЙНОМ ПРОСТРАНСТВЕ УКРАИНА ПЕРИОДА НЕЗАВИСИМОСТИ

Бойко Ольга Степановна – кандидат искусствоведения, доцент,
доцент кафедры хореографического искусства, Киевский
национальный университет культуры и искусств, г. Киев

Выявлены изменения способов репрезентации образа украинского танца в масс-медийном пространстве Украины современного периода. Отмечено, что в первое десятилетие наблюдалась устойчивая тенденция к исчезновению тематических программ, посвященных украинскому танцу, трансляций концертов коллективов народного танца, активное проникновение современного танца на экраны. С начала 2000-х гг. делаются регулярные попытки возродить интерес к украинскому танцу с помощью телевизионных шоу, но это часто приводит к искажению его художественно-эстетических основ. Элементы украинского народного танца в практике юмористических шоу превращаются в китч, что формирует неадекватное представление о танце и национальной культуре украинцев. В последнее десятилетие происходит экспансия специфических форм медиа в сети Интернет, что требует мощных мероприятий, направленных на популяризацию украинского танца через ютуб каналы, блоги и др.

Ключевые слова: украинский народный танец, масс-медиа, хореография, национальная культура.

IMAGE OF UKRAINIAN DANCE IN MASS MEDIA SPACE OF UKRAINE ON PERIOD OF INDEPENDENCE

Boiko Olha – Candidate of Arts, Associate Professor,
Associate Professor of the Department of Choreographic Art,
Kiev National University of Culture and Arts, Kiev

The article reveals the main change in the ways of representing the image of Ukrainian dance in the mass media space of Ukraine during the period of independence. It is noted that in the first decade there was a steady trend towards the disappearance of thematic programs dedicated to Ukrainian dance, broadcasts of concerts by folk dance groups, active penetration of modern dance on screens. Since the beginning of the 2000 s. regular attempts are made to revive interest in Ukrainian dance through television shows, but this often leads to a distortion of its artistic and aesthetic foundations. Elements of Ukrainian folk dance in the practice of humorous shows turn into kitsch, which forms an inadequate idea of dance and the national culture of Ukrainians in general. In the last decade, there has been an expansion of specific forms of media on the Internet, which requires powerful events aimed at popularizing Ukrainian dance through YouTube channels, blogs.

Key words: Ukrainian folk dance, mass media, choreography, national culture.

UDC 793.31(477)

IMAGE OF UKRAINIAN DANCE IN MASS MEDIA SPACE
OF UKRAINE ON PERIOD OF INDEPENDENCE

Boiko Olha – Candidate of Arts, Associate Professor,
Associate Professor of the Department of Choreographic Art,
Kiev National University of Culture and Arts, Kiev

The aim of the article is to identify the main changes in the ways of representation of the image of Ukrainian dance in the mass media space of Ukraine of the Independence era.

Research methodology. Systematization of literature sources, consideration of the object of study in chronological order, periodization allowed to achieve objective results.

Results. It is quite possible to identify the main changes in the ways of representing the image of Ukrainian dance in the mass media space of Ukraine of the Independence era. In the first decade, there was a steady trend towards the disappearance of thematic programs devoted to various aspects of Ukrainian folk dance, and broadcasts of concerts of folk dance groups, the active penetration of modern dance on the screens. Since the early 2000s, there have been regular attempts to revive interest in Ukrainian dance through television shows, but this often distorts its artistic and aesthetic foundations, while elements of Ukrainian folk dance in the practice of humorous shows turn into kitsch, which forms an inadequate representation, not only about dance, but also about the national culture of Ukrainians. In the last decade, there has been an expansion of specific forms of media on the Internet, which requires powerful measures aimed at promoting Ukrainian dance through YouTube channels, blogs and others.

Novelty. For the first time in Ukrainian art history, tendencies of representation of the image of Ukrainian dance in the media space of Ukraine of the Independence era were revealed.

The practical significance. Materials and results of the research will be useful for art critics and culturologists in the process of scientific development of problems of Ukrainian choreography and, more broadly, national culture.

Key words: Ukrainian folk dance, mass media, choreography, national culture.

Надійшла до редакції 25.09.2020 р

УДК 784:784.7

УКРАЇНЬСЬКА ЕСТРАДНА ПІСНЯ У МУЗИКОЗНАВЧИХ ДОСЛІДЖЕННЯХ: НАУКОВА ПАНОРАМА

Охріва Христина – заслужена артистка України, солістка Заслуженого академічного ансамблю пісні і танцю Збройних сил України, аспірантка кафедри академічного і естрадного вокалу та звукорежисури,

Національна академія керівних кадрів культури і мистецтв, м. Київ,

<http://orcid.org/0000-0001-7107-4304>

[DOI.org/ 10.35619/ucpmk.v34i34.346](https://doi.org/10.35619/ucpmk.v34i34.346)

Kristinasinger12@gmail.com

Здійснено спробу вирізнити основні здобутки сучасних музикознавчих досліджень у вивченні феномену української естрадної пісні. Вказано, що різноманітні проблеми, які стосуються розвитку пісенної естради, стали предметом низки наукових праць в Україні, серед авторів яких І. Бобул, О. Бойко, Г. Цінхен, Н. Дрожжина, В. Овсянніков, М. Мозговий, А. Палійчук, Я. Руденко, Т. Рябуха, Т. Самая, О. Сапожнік, М. Смородська, В. Тормахова, Н. Федорняк, С. Чернікова, О. Шевченко та ін., що звертаються до культурологічного, музично-виконавського, педагогічного та інших аспектів проблеми. Зазначено, що у часи державної незалежності України дана тема, що через відомі ідеологічні причини практично не розроблялася у часи СРСР, почала отримувати різноміснє опрацювання, тому постала актуальна проблема систематизації таких досліджень. У висновку підкреслено, що найбільш вагомими питаннями, які потребують подальшого дослідження, є роль персоналії у процесі творення естрадної пісні, її стилістика на різних етапах, регіональні центри естради тощо.

Ключові слова: українська естрадна пісня, наукові дослідження в Україні, естрадне музичне мистецтво, тенденції розвитку, періодизація.

Постановка проблеми та актуальність теми. Розвиток світового суспільства все більше виявляє глобалізаційні тенденції, які, окрім позитивних впливів, мають і нівелюючу дію на національні устої. На думку сучасних вчених, «чим слабкішою є економічна та культурна інфраструктура держави, тим більше уваги має бути приділено інкультураційному засвоєнню власної традиції за умови дотримання необхідного балансу з акультураційністю, щоб запобігти... сповільненню темпів загального розвитку культури» [18, 61]. Метою вказаного інкультураційного процесу є збереження національної ідентичності. Українська самосвідомість, в силу кордоцентричності національної ментальності, значною мірою базується на установках, закладених у народній пісенності, що функціонують як архетипи мислення: «національне мислення як міфотворення функціонує на основі архетипів, які є знаками укладеної